

Hồi 31

Sấm nổ vang rền ngàn dặm xa

Ai' o phò mã bị rách toạc, lập tức tiếng kêu kinh hãi lẫn tiếng quát giận dữ vang lên ầm ĩ, song Nhạc Quần chớ hề bận tâm, chỉ đứng thuôn mặt ra bởi cảnh tượng trước mắt.

Gã phò mã hóa ra là một nữ nhân, bộ ngực nhô cao trắng muốt, vùng bụng hơi phồng lên.

Nhạc Quần vội ngoảnh đi nơi khác, song vẫn còn thoáng thấy thiếu nữ giả mạo phò mã chớp mắt liên hồi, hai dòng lệ chảy dài trên má, vội vàng túm lấy áo che người lại.

Quái khách trùm mặt bật cười hăng hắc ghê rợn, thấp trầm đến mức như có như không. Thạch Lỗi sai bước đi đến trước mặt Nhạc Quần, như thể muốn động thủ.

Nhạc Quần thần thờ đứng ngây người, chẳng hiểu đã xảy ra việc gì? Nhất là phò mã này, thật chẳng ngờ lại là phận nữ nhi. Nàng ta đánh cắp gói bạc của mình, lại dẫn dụ mình đến đây, vì sao không kháng cự mà lại đứng đó khóc?

- Khoan đã!

Quái khách buông tiếng quát trầm trầm, Thạch Lỗi lập tức dừng bước. Lúc bấy giờ thiếu nữ xấu xí đã đi đến bên cạnh Nhạc Quần, thấp giọng nói:

- Nhạc thiếu hiệp, nàng ấy là Thủy Linh Uyên, vợ của thiếu hiệp. Chúng ta sở dĩ dẫn dụ thiếu hiệp đến đây chính là định nhờ thiếu hiệp giải cứu cho Tây Bắc Phong tiền bối!

- Sao?

Nhạc Quần ngoảnh lại nhìn kỹ phò mã. Không sai, nàng chính là Thủy Linh Uyên, có điều do đã dịch dung nên khó thể nhận ngay ra được. Song điều quan trọng hơn hết là giọng nói của nàng đã trở nên rất thô.

Thiếu nữ xấu xí lại khẽ nói:

- Tôi là Đào Tiểu Hồng. Tối hôm nay Lâu tiền bối ứng hẹn với Tiêu Diêu Quân đến đây, nhưng lão ta đã bố trí cạm bẫy trùng trùng, chúng tôi dụng tâm cực kỳ ác hiểm, vì vậy mà Thủy cô nương đành phải đi tìm thiếu hiệp...

Thạch Lỗi đưa tay chỉ Đào Tiểu Hồng gần giọng quát:

- Ngươi là ai? Quân chủ, nha đầu này rất có thể là gian tế?

Đào Tiểu Hồng hai tay chống nạnh, đưa tay chỉ Thạch Lỗi, cười khẩy nói:

- Bốn cô nương chính là Độc Nhân Ngư Đào Tiểu Hồng, thấy chướng tai gai mắt với bọn hiểm độc các ngươi, nên đã đến đây làm trợ thủ!

Quái khách cười nham hiểm:

- Các ngươi dù có tìm được hãn đến đây thì cũng chỉ hoài công. Hắc hắc, ả tiện nhân Linh Uyên đã đan díu với hãn, vậy thì lão phu sẽ thành toàn cho các ngươi xuống dưới âm phủ mà làm đôi đồng mệnh duyên ương!

Nhạc Quần lại thấy đầu óc quay cuồng, choáng váng, ánh mắt mờ đi. Những lời lẽ thốt ra từ chính miệng Tiêu Diêu Quân, chứng tỏ người đã ở trong quan tài với chàng là Thủy Linh Uyên chứ không phải Thủy Linh Phụng.

Thế nhưng chàng vẫn cảm thấy niềm căm hận ngập lòng. Thủy Linh Phụng vì lẽ gì lại đi lừa dối chàng kia chứ?

Dĩ vãng lại lần lượt vút qua trí óc chàng, chàng nhớ là sư phụ đã bảo Thủy Linh Uyên mới xứng đáng để được chàng yêu, và Thủy Linh Phụng cũng không phải là một người con gái xấu xa, chẳng qua có nỗi khổ bất đắc dĩ mà thôi.

Mặc dù vấn đề đã sáng tỏ, song tình yêu tha thiết chàng đã dành cho Thủy Linh Phụng vẫn không sao xóa bỏ được. Chàng đã cố chấp, thiên kiến cho rằng những giây phút đắm thắm ái ân trong cỗ quan tài là với Thủy Linh Phụng chứ không phải là với Thủy Linh Uyên.

Song sự thật đã phơi bày ra trước mắt, Thủy Linh Uyên chừng như đã hoài thai bốn tháng, chàng có yêu và lấy nàng làm vợ hay không, đó là việc mai sau, song trước mắt chàng có trách nhiệm phải bảo vệ cho nàng và Đào Tiểu Hồng.

Chàng gạt bỏ hết ưu phiền, hồi phục lại sự bình tĩnh, nghiêm mặt quay sang Thủy Linh Phụng và Đào Tiểu Hồng thấp giọng nói:

- Xin đừng rời xa tôi!

Lúc này Thủy Linh Uyên đã buộc áo lại rồi, cũng rút nhuyễn kiếm ra, ngoan ngoãn bước đến sau lưng Nhạc Quần, trái ngược hẳn với thái độ đánh đá trước kia.

Nhạc Quần trừng mắt nhìn nàng, thầm buông tiếng hừ bực tức, nghĩ bụng:

- Đáng kiếp, tự mình chuốc lấy cả, ai bảo nàng giả mạo tử tử mình chứ?

Tình yêu quả là có sức mạnh ghê gớm, có thể làm thay đổi tính nết của một con người. Nhạc Quần trừng mắt nhìn nàng, vậy mà nàng lại cúi gầm mặt mân mê tà áo, hết như một chú nai tơ vừa trải qua một cơn khiếp sợ.

Nhạc Quần đưa ngọn Quỳ Đầu trượng trở vào Tiêu Diêu Quân gần giọng nói:

- Thủy Thiên Ngao, lão cậ có chỗ dựa nên không sợ chứ gì? Nào lại đây, Nhạc mỗ phải cho lão biết rằng âm mưu quỷ kế không thể nào thống trị võ lâm, và võ công cao đến mấy cũng không thể trở thành đệ nhất thiên hạ. Phen này Nhạc mỗ phải vạch trần bộ mặt giả dối của lão mới được.

Thạch Lỗi quát vang, ngọn cần câu sớm đã cầm trong tay liền vung lên lao tới, chân chưa chạm đất đã hoán đổi một hơi năm vị trí trên không, tung ra mười một chiêu.

Nhạc Quần quát lớn, Quỳ Đầu trượng tung ra mười bảy lớp kính phong, một tiếng sấm nổ vang rền, làn sóng trượng tưởng chừng như ngưng tụ thành thực thể, xô ra dữ dội về bốn phía.

Thạch Lỗi lộn người ba vòng trong làn sóng trượng kinh khiếp, ngọn cần câu đã biến thành hình uốn khúc, cuống cuống quét ngang ra ba chưởng. Song chưởng lực vừa phát ra liền tan ngay tức khắc, ngọn cần câu cũng không còn nghe theo sự điều khiển của lão nữa, đành cố sức vung thoát khỏi trượng kinh, phóng ra xa ngoài một trượng, người không ngớt chao đảo.

- Ô! Phích Lịch Thần Trượng!

Thạch Lộ Lộ trong tiếng thét kinh hãi, vội vã tiến tới đỡ lấy Thạch Lỗi, nghiêng răng ken két.

Mái tóc bạc của Thạch Lỗi xõa phủ lên vai, khóe môi co giật liên hồi, trong ánh mắt vẫn còn dư âm sợ hãi, sắc mặt trắng bệch như xác chết.

Nhạc Quần lần đầu tiên thi triển Phích Lịch Thần Trượng, chàng lại khôi phục niềm tin, lòng thâm gào lên:

- Sư phụ hối! Bắt đầu kể từ hôm nay, hùng phong của người sẽ làm rung chuyển mọi chốn trong võ lâm!

Bỗng một bàn tay dịu mềm nhẹ nắm lấy tay chàng và hơi run rẩy, thấp giọng nói:

- Quần ca, tiểu muội... không sao... bày tỏ được... niềm cảm phục... trong lòng...

Nhạc Quần chậm chậm quay lại, chợt đánh mặt hất tay Thủy Linh Uyên ra.

Đào Tiểu Hồng vội nói:

- Quần đệ không nên đối xử với nàng như vậy, hiện trong người nàng đã có cốt nhục của Quần đệ rồi đấy!

Tiêu Diêu Quân trong tiếng cười sắc lạnh chậm chậm bước tới, với giọng thấp trầm nói:

- Trước khi Tây Bắc Phong có mặt, ngươi chính là đối thủ thật sự của lão phu...

- Đùng vội, lão phu đã có mặt từ lâu rồi!

Từ mái nhà đối diện vọt lên một bóng người, theo sau có ba người nữa, cùng lướt tới đáp xuống hiện trường.

Họ chính là Tây Bắc Phong Lâu Tử Vân và Tương Dương Tam Tuyệt. Tây Bắc Phong chân vừa chạm đất, những cao thủ xung quanh liền lục tục lùi sau ba bước.

Nhạc Quần giờ mới nghĩ tới, lão già mặt mũi hung tợn hôm trước ở trong huyệt đá thì ra là vị tiền bối này đã dịch dung, còn thiếu nữ xấu xí chính là Đào Tiểu Hồng.

Nhạc Quần lập tức cùng với Thủy Linh Uyên và Đào Tiểu Hồng đi đến chào Lâu Tử Vân.

Lâu Tử Vân quay sang Đào Tiểu Hồng nói:

- Tiểu Hồng, lát nữa động thủ, ngươi hãy đưa Thủy nha đầu đi trước!

Đào Tiểu Hồng bướng bỉnh:

- Không, hai người cũng có thể liều một phen...

Lâu Tử Vân nghiêm giọng:

- Nàng ta đang mang thai, bộ ngươi muốn nàng ta chết tại đây hay sao?

Đào Tiểu Hồng vùng vằng:

- Sư phụ...

- Hãy nhớ lấy lời ta! Thủy Thiên Ngao và Thạch Lỗi không cầm giữ được ta đâu!

Thủy Thiên Ngao cười phá lên, giọng sắc lạnh:

- Lâu Tử Vân, hôm nay ngươi còn mong rời khỏi nơi này ư?

- Lâu Tử Vân thản nhiên:

- Lão phu chưa bao giờ đánh trận nào mà không chắc chắn cả, nhắm thắng được mới đánh, còn không thì rút lui, tuyệt đối không bao giờ bốc đồng.

Thủy Thiên Ngao cười vang:

- Thì ra cái danh hiệu Tây Bắc Phong đã nhờ vậy mà có...

Lâu Tử Vân vẫn thản nhiên:

- Không sai! Đối với hạng hiểm trá như các ngươi là phải tùy cơ ứng biến chứ!

Thủy Thiên Ngao gằn giọng:

- Lâu Tử Vân, hãy tiếp lão phu một chiêu!

Nhạc Quần bỗng lướt tới quát:

- Lão tặc, hạng như lão đầu cần đến Lâu tiên bối phải ra tay. Nào nào, hãy tiếp Nhạc mỗ vài chiêu trước đã!

Lâu Tử Vân dùng truyền âm nhập mật nói:

- Tiểu tử, lát nữa khi có cơ hội, ngươi phải bảo vệ hai ả nha đầu kia đào tẩu, lão phu sẽ tự có cách thoát thân.

Nhạc Quần quát vang, vừa xuất thủ đã thi triển ngay chiêu thứ nhất trong Phích Lịch Thần Trượng, bóng trượng chập chùng, kinh phong cuộn cuộn như sóng dữ tràn bờ.

Thanh trường kiếm của Thủy Thiên Ngao như giao long xuất thủy, kiếm quang và trượng ảnh hòa quyện vào nhau thành một vòng lưới sáng di động.

Thốt nhiên, một tiếng quát ghê rợn vang lên, một bóng đen lao bổ về phía Thủy Thiên Ngao.

Thủy Thiên Ngao lúc này đang toàn lực giao đấu với Nhạc Quần, không ngờ Lâu Tử Vân lại liền thủ cùng chàng đối phó với mỗi mình lão. Chỉ thoáng giật mình đã cảm thấy bên hông bị chạm nhẹ một cái.

Thủy Thiên Ngao kinh hãi, hiểu ngay dụng ý của Lâu Tử Vân, lập tức toàn lực tung ra một tuyệt chiêu đánh bật Nhạc Quần lùi sau một bước, đoạn lao về phía Lâu Tử Vân.

Lâu Tử Vân bỗng vung tay và quát lớn:

- Lui mau!

Chỉ nghe “đùng” một tiếng vang rền, khói bốc mù mịt, mặt đất chấn động dữ dội, trong vòng sáu bảy trượng hắc khí phủ dày đặc.

Nhạc Quần lúc này đã phóng đến cạnh Thủy Linh Uyên, cấp lấy nàng quay sang Đào Tiểu Hồng khẽ nói:

- Chạy mau, có lẽ Lâu tiền bối đã đắc thủ rồi!

Đào Tiểu Hồng ngạc nhiên:

- Đắc thủ gì kia?

- Nhật Nguyệt bảo kính!

Nhạc Quần nói xong, lập tức phi thân đi như tên bắn, rời khỏi hiểm địa, phóng nhanh về hướng bắc.

Được chừng năm dặm đường, chàng vừa định dừng lại, bỗng thấy trong cánh rừng tùng phía trước có một luồng sáng lấp lánh, đồng thời vọng đến tiếng kêu chói tai của quái nhân.

Nhạc Quần vội nói:

- Nhanh lên, có lẽ Lâu tiền bối đang ở trong ấy!

Nhạc Quần cấp Thủy Linh Uyên cùng Đào Tiểu Hồng tiến vào trong rừng tùng, bất giác hết sức lấy làm lạ. Thì ra Lâu Tử Vân trong tay cầm một chiếc kính đồng đang soi thẳng vào mặt quái nhân.

Quái nhân ré lên những tiếng kỳ dị liên hồi, tựa hồ hết sức khiếp sợ, song vẫn chậm chậm tiến tới gần Lâu Tử Vân.

Lâu Tử Vân bỗng giơ tay trái lên, lại một luồng sáng mạnh chiếu vào mặt quái nhân. Quái nhân rú lên như quỷ kêu ma hú, nghe khiếp đờm kinh tâm, toàn thân không ngớt run rẩy.

Nhạc Quần buông Thủy Linh Uyên xuống, vừa định phóng đến sau lưng quái nhân, bỗng nghe Lâu Tử Vân quát:

- Tiểu tử, đừng gây thêm phiền phức cho lão phu, ngươi mà ra tay là toi công cả đấy!

Lâu Tử Vân hai tay cầm Nhật Nguyệt bảo kính chậm chậm tiến tới, quái nhân lúc này đã đứng yên, hai luồng sáng soi thẳng vào đôi mắt y.

Lâu Tử Vân dừng lại trước mặt quái nhân cách độ năm bước trầm giọng nói:

- Ô Hải, hiện ngươi chỉ còn có mỗi một con đường để bảo toàn tính mạng thôi, đó là lập tức giao ra quyển kỳ thư của nước Quy Từ!

Quái nhân gầm gừ một hồi, đoạn nói:

- Lâu Tử Vân, ngươi bất tất uống phí tâm cơ, chúng ta sẽ đồng quy ư tận!

Lâu Tử Vân vô cùng khó xử, bởi trong người quái nhân hiện đang có dư hai nguyên thần, đồng quy u tận thì thiệt thòi quá đi!

Lâu Tử Vân nghiêm giọng:

- Ô Hải, nếu hai luồng sáng của Nhật Nguyệt bảo kính này mà đập vào nhau là có thể làm tan chảy bất kỳ vật thể nào, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ.

Quái nhân buông một chuỗi cười gằn:

- Lão phu đoán chắc là ngươi không dám làm vậy!

Lâu Tử Vân trầm giọng:

- Ô Hải, lão phu biết khi xưa lúc Mai Nghinh Xuân sắp chết đã xuất hồn nhập vào xác ngươi. Đó chẳng qua là vì sự sinh tồn, là bản năng của nhân loại, tất nhiên cũng không thể trách ngươi được. Nhưng một con người bất nam bất nữ, âm dương quái khí cũng kỳ khôi quá, nếu ngươi tin được Lâu Tử Vân này, lão phu cam đoan sẽ khôi phục lại công lực vốn có của ngươi.

Quái Nhân trở mắt:

- Khôi phục bằng cách nào?

Lâu Tử Vân nghiêm túc:

- Hẳn ngươi đã rõ công lực của lão phu, lão phu truyền cho ngươi nửa phần, tương đương phải khổ luyện nửa giáp tý. Còn như ánh sáng của Nhật Nguyệt bảo kính khi đập nhau chiếu vào huyết Linh Đài của ngươi, lúc ấy ngươi sẽ không còn cần đến linh hồn kẻ khác mà vẫn có thể sinh tồn...

Quái nhân trầm giọng:

- Lão phu đâu thể tin lời ngươi dễ dàng như vậy được!

Lâu Tử Vân nghiêm giọng:

- Ô Hải, Lâu mỗ hành đạo suốt mấy mươi năm chưa từng làm điều thiệt người lợi ta bao giờ, ngươi nên tin ở lão phu!

Quái nhân bật cười hăng hắc, hồi sau lẩm bẩm nói:

- Mai Nghinh Xuân, ý kiến bà thế nào?

Lập tức tiếng trong trẻo vang lên:

- Nhân cách của Lâu Tử Vân rất đáng tin cậy, bốn nhân dám bảo đảm!

Quái nhân cười nhạt:

- Hai người có quan hệ với nhau, tất nhiên là không nói xấu về y rồi!

Quái nhân lại với giọng trong trẻo nói:

- Ô Hải, nếu không tin thì tùy ở tôn giá, dẫu sao thì cũng không phải chỉ là vấn đề lợi hại của riêng một cá nhân, chúng ta đâu thể vĩnh viễn như thế này mãi được.

Quái nhân lại nói với giọng Ô Hải:

- Vô Tâm, ngươi thì sao?

Quái nhân lớn tiếng:

- Tổ mẹ nó, như thế nào cũng được, vậy cũng vui lắm rồi!

Nhạc Quần trầm giọng:

- Vô Tâm, ta là Nhạc Quần đây, ngươi đâu thể sồn lòng thối chí như vậy được?

Lâu Tử Vân gần giọng:

- Ô Hải, lão phu cho ngươi cơ hội suy nghĩ một lần nữa, nếu ngươi không ưng thuận, lão phu đành phải cho các ngươi đồng quy u tận, đảng nào thì thân xác của Mai Nghinh Xuân và Vô Tâm cũng đã mục nát từ lâu rồi!

Quái nhân cười ghê rợn:

- Lắm rồi! Thân xác của họ vẫn còn nguyên vẹn cả, dù thêm mười năm nữa cũng không thể mục nát được.

Lâu Tử Vân cười nhạt:

- Người chết đã mấy mươi năm mà thi thể không mục nát? Rõ là ngươi...

Quái nhân cười khẩy:

- Ngươi biết gì kia chứ? Trong quyển kỳ thư của lão phu có một phương pháp tàng thi, rồi ướp bằng một loại dược vật, vĩnh viễn không bao giờ hư hoại!

Lâu Tử Vân cười khẩy:

- Đó hoàn toàn là bàng môn tả đạo!

Quái nhân cười khinh mạn:

- Đó là vì sự hiểu biết của ngươi quá nông cạn đó thôi! Ngươi từng nghe nói đến nước Thiên Trúc có một thứ gọi là thuật Du già chăng?

Lâu Tử Vân gật đầu:

- Có nghe! Nhưng thuật Du già không phải là bùa môn tả đạo, đó là một phép luyện khí, nhưng cũng chỉ có thể chôn người dưới đất ba tháng không chết mà thôi!

Quái nhân nghiêm giọng:

- Đạo lý ấy gần giống với thuật Du già và cũng chẳng khác mấy với môn thiền định của hai giới Phật Đạo. Chỉ cần giữ được thất khiếu là có thể trăm năm không chết.

- Ô Hải, một cao thủ võ lâm là phải đường đường chính chính mà gây dựng sự nghiệp, âm dương quái khí như ngươi thì thật là nhục cho uy danh của Bát Tú Điều Khách.

Quái nhân bỗng đổi giọng nói:

- Thế này vậy! Ngươi hãy để cho lão phu đi, lão phu tự có cách làm cho họ hoàn hồn sống lại, nhưng quyết không chịu sự uy hiếp của ngươi.

Lúc bấy giờ Nhạc Quần đang đứng phía sau quái nhân, rón rén dùng tay ra dấu bảo Lâu Tử Vân hãy khống chế chính diện, chàng ở sau lưng cướp lấy chiếc hộp gỗ của quái nhân.

Lâu Tử Vân khẽ lắc đầu, bởi họ nếu lỡ ra thất bại thì kể như công dã tràng, và Nhạc Quần cũng rất có thể thọ thương.

Thủy Linh Uyên, bỗng nắm tay Nhạc Quần khẽ nói:

- Quần ca, đừng mạo hiểm...

Nhạc Quần ném cho nàng một cái nhìn lạnh lùng, hất tay nàng ra. Lâu Tử Vân chùng như trịnh trọng dẫn đo một hồi, đoạn nheo mắt với Nhạc Quần và nói:

- Thôi được, lão phu để cho ngươi thử xem sao!

Những lời ấy bề ngoài là nói với quái nhân, song sự thật lại là dành cho Nhạc Quần.

Nhạc Quần liền rút Quỷ Đầu trượng xuống, nhẹ kéo dài ra, chậm chậm tiến tới gần.

Thủy Linh Uyên và Đào Tiểu Hồng hết sức hồi hộp, mỗi người một bên dồn nội lực vào hai tay sẵn sàng ra tay khi cần.

Nhạc Quần quay qua quay lại trừng mắt nhìn hai nàng, ra ý bảo họ hãy lui ra, song hai nàng không nghe, vẫn tiến sát theo sau.

Lại nghe Lâu Tử Vân nói:

- Ô Hải, ngươi cũng là đệ nhất nhân, nói là phải giữ lời, phải chùng bao lâu mới có thể làm cho họ hoàn hồn sống lại được?

- Nhanh nhất một tháng, chậm thì ba tháng, chắc chắn sẽ gặp lại con người thật của họ!

Lâu Tử Vân trầm giọng:

- Ô Hải ngươi khi xưa hai tay nhuộm máu tanh, luôn hay tráo trở, làm sao lão phu có thể tin được?

Quái nhân tức giận:

- Lão tặc, ngươi bắt tất phải báng lão phu. Ô mỗ tuy giết người vô kể, song có điều không bao giờ thất tín, lão phu bắt tất phát thệ với ngươi...

Ngay khi ấy Nhạc Quần đã ra tay nhanh như chớp, tả chưởng dồn hết mười hai thành chân lực vỗ vào huyệt Linh Đài quái nhân, ngọn Quỷ Đầu trượng trong tay phải lại phóng về phía chiếc hộp trên vai đối phương.

Quái nhân quả là nhanh nhẹn, vừa nghe tiếng gió đã biết ngay huyệt Linh Đài bị tấn công, liền nghiêng người phóng ngược ra sau một chưởng.

Tuy nhiên, y chẳng thể ngờ tới ngọn Quỷ Đầu trượng đã móc vào sợi dây da cột chiếc hộp. Nhạc Quần giật mạnh về, chiếc hộp đã nằm trong tay chàng.

Quái nhân gầm lên giận dữ, hai tay múa tít, kinh phong cuốn tung cát đá, cành cây gãy rãng rặc, lao bổ về phía Nhạc Quần.

Lâu Tử Vân đã chuẩn bị sẵn, buông tiếng quát lớn, từ sau lưng lao tới, phóng ra ba chưởng toàn nhắm vào yếu huyệt của quái nhân.

Quái nhân rất biết lợi hại, song vì chiếc hộp là sự sống của y, thà chịu thọ thương cũng phải đoạt về, liền phóng ngược ra sau một chưởng, loạng choạng một bước, vẫn lao tiếp về phía Nhạc Quần.

Nhạc Quần tay trái cầm hộp, tay phải Quỷ Đầu trượng dồn hết công lực bình sanh tung ra Phích Lịch Thần Trượng.

Thủy Linh Uyên và Đào Tiểu Hồng đồng thời cùng lướt bổ ra ba chưởng.

Thế công liên hợp của bốn người thật vô cùng kinh khiếp, quái nhân rú lên một tiếng thảm thiết, bả vai bị trúng một chưởng của Lâu Tử Vân, bên hông trúng một trượng của Nhạc Quần, "bùng" một tiếng như đánh vào cái trống.

Quái nhân chưa bị ngã xuống, song tự liệu sức không địch nổi, kêu lên một tiếng quái dị, phi thân bỏ chạy.

Quái nhân phóng thẳng đi, những ngọn cây trước mặt liền bị y đung ngã.

Lâu Tử Vân vội vàng đón lấy chiếc hộp trong tay Nhạc Quần và nói:

- Ngươi hãy cùng hai ả nha đầu này đi tìm Tư Mã Trường Hồng, khi nào gặp hãy đi tìm Thủy Thiên Ngao mà thanh toán, quái vật này hãy giao cho lão phu...

Nói đến đây thì người đã vọt ra khỏi rừng tùng. Nhạc Quần cất Quý Đầu trượng, xoa hai tay vào nhau nói:

- Thân thể của quái nhân này hệt như được đúc bằng sắt thép, trúng chiêu trượng với sức mạnh ngàn cân mà cũng không thọ thương.

Thủy Linh Uyên vẻ quan tâm:

- Quần ca không bị thương chứ?

Nhạc Quần lạnh nhạt:

- Không!

Thủy Linh Uyên bùi ngùi:

- Vậy thì may quá! Quần ca đoạt lấy được chiếc hộp này là kể như đã cứu mạng mẫu hậu, xin nhận tiểu muội một lạy...

Nhạc Quần xẵng giọng:

- Thôi đi! Sở dĩ Nhạc mỗ mạo hiểm ra tay không chỉ vì mẫu hậu của nàng thôi đâu, mà còn vì Vô Tâm nữa...

Thủy Linh Uyên xịu mặt buồn bã:

- Quần ca, tiểu muội biết Quần ca rất buồn bực, xin hãy lượng thứ cho tiểu muội, là vợ mà không sao chia sẻ với Quần ca được.

- Nàng đừng gây thêm phiền hà là Nhạc mỗ hết sức cảm kích rồi!

Thủy Linh Uyên xót xa:

- Quần ca căm ghét tiểu muội lắm phải không?

Nhạc Quần cười nhạt:

- Có phần nào!

- Cho tiểu muội biết nguyên nhân được chăng?

- Nàng hiểu rõ hơn ai hết, còn hỏi làm gì chứ?

Thủy Linh Uyên nghiêm nghị:

- Tiểu muội quả tình là không biết, xin Quân ca hãy cho biết được chăng?

Nhạc Quân thẳng thừng:

- Được! Lẽ ra nàng phải biết, người tôi yêu quý không phải là nàng, mà là lệnh tử Thủy Linh Phụng!

Đào Tiểu Hồng bỗng nhỏ nhẹ xen lời:

- Quân đệ, xin đừng đối xử với nàng như vậy... Dẫu sao thì nàng cũng đã là vợ Quân đệ rồi!

Nhạc Quân xẵng giọng:

- Đào cô nương, việc này Nhạc mỗ tự biết xử lý, xin cô nương chớ can thiệp!

Đào Tiểu Hồng vẫn nhã nhặn:

- Lâu tiền bối đã dặn tôi phải khuyên nhủ Quân đệ. Lão nhân gia ấy biết Quân đệ hẳn vẫn hận Uyên muội, cho nên...

Nhạc Quân trầm giọng:

- Đây không phải chuyện để khuyên nhủ. Trên cõi đời việc gì cũng có thể thông cảm chấp nhận, chỉ điều này là không thể nào miễn cưỡng được.

Đào Tiểu Hồng thoáng chau mày:

- Đâu có ai bảo Quân đệ phải miễn cưỡng!

Nhạc Quân cười khẩy:

- Vậy là Nhạc mỗ đã cưỡng bức kẻ khác ư?

Đào Tiểu Hồng bỗng đánh giọng:

- Một con người đối nhân xử thế không nên cạm tà ráo máng. Trước kia Tư Mã tiền bối đã từng bảo Quân đệ không nên gần gũi với thiếu nữ trẻ đẹp trong giới võ lâm, tại sao Quân đệ lại làm trái lời lão nhân gia ấy?

Nhạc Quân ngó người, bất giác đỏ bừng mặt. Đúng thế! Chàng vẫn thường tự trách về điều này, quả tình chàng không thể trách cứ kẻ khác.

Đào Tiểu Hồng được lý, lại nói tiếp:

- Thật ra thì chẳng phải Tư Mã tiền bối bảo là Quần đệ không gần gũi với bất kỳ nữ nhân nào, mà là sợ Quần đệ lạm giao. Làm người sống trên đời, đối nhân xử thế thiếu hay thừa quá đều không tốt. Sở dĩ Thủy Linh Phụng lánh mặt Quần đệ, ắt là có nỗi khổ tâm riêng, giữa Quần đệ với Uyên muội... cũng là duyên phận, chả lẽ Quần đệ có thể phủ nhận sự thật này ư?

Nhạc Quần lớn tiếng:

- Nhạc mỗ không hề có ý phủ nhận!

Đào Tiểu Hồng nghiêm giọng:

- Vậy thì tốt, nếu đã thừa nhận sự thật này thì Đào Tiểu Hồng xin giao Uyên muội cho Quần đệ, mong rằng Quần đệ hãy chăm lo Uyên muội cho tử tế!

Đoạn quay sang Thủy Linh Uyên nói tiếp:

- Uyên muội, tử tử đi nhé!

Thủy Linh Uyên ngượng ngùng:

- Hồng tử đừng đi được không? Tiểu muội... tiểu muội không quen...

Nhạc Quần buông giọng sắc lạnh:

- Sao lại không quen? Nàng đã có thể giở trò vô sỉ trong quan tài, còn điều gì mà...

Đào Tiểu Hồng buông tiếng cười lạnh lùng, phi thân phóng ra khỏi rừng.

Thủy Linh Uyên không còn dẫn được nữa, trầm giọng nói:

- Nhạc Quần, chàng phải có lương tâm chứ, không thể trách tiểu muội được!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Không trách nàng thì phải trách ai đây?

Thủy Linh Uyên rướm lệ:

- Tại sao chàng không trách tử tử chứ?

Nhạc Quần ngạc nhiên:

- Trách nàng ta ư? Rõ là nực cười, vì sao lại phải trách nàng ta?

Thủy Linh Uyên nghiêm túc:

- Nhạc Quần, chàng còn nhớ những gì đã xảy ra trước khi vào trong quan tài chàng?

Nhạc Quần lạnh lùng buông sững:

- Nhớ!

- Còn nhớ nữ nhân trong quan tài là ai chẳng?

- Tất nhiên là nhớ, đó là Thủy Linh Phụng!

Thủy Linh Uyên cười nhạt:

- Đã là gia tử thì tại sao lại biến thành tiểu muội?

- Đó... là âm mưu của nàng!

Thủy Linh Uyên thở dài:

- Tại sao chàng lại không cho đó là kiệt tác của gia tử?

Nhạc Quần quả quyết:

- Linh Phụng không bao giờ gây ra điều đê hèn vô sỉ như vậy cả!

Thủy Linh Uyên bỗng tức tối cười vang, đoạn nói:

- Vậy là tôi mang thai đây là đê hèn vô sỉ ư?

Nhạc Quần buông tiếng cười khẩy, ngậm miệng làm thinh.

Thủy Linh Uyên nghiêm giọng:

- Nói thật cho chàng biết, mọi sự đều là do gia tử sắp bày cả!

Nhạc Quần gằn giọng:

- Láo! Vì để đạt được mục đích, bất chấp thủ đoạn, lại đi bôi nhọ cho tử tử mình, nàng... quả là vô sỉ hết mức...

Thủy Linh Uyên thở dài:

- Việc đến nước này, bất buộc tiểu muội phải bộc lộ ra đây, tin hay không là tùy Quần ca!

Nhạc Quần gắt giọng:

- Nếu đình đặt điều để dối gạt tôi, tốt hơn hãy ngậm miệng lại, kéo phí công.

Thủy Linh Uyên chậm rãi nói:

- Lúc vào trong quan tài quả đúng là gia tử, nhưng rượu mà chàng uống vào đã bị gia tử bỏ thuốc mê, vào trong quan tài không bao lâu thì bất tỉnh nhân sự, những gì xảy ra sau đó đều cảm thấy mơ màng loáng thoáng, như có như không...

- Thế sao lại biến thành nàng?

- Trước đó gia tử có bảo tiểu muội đi thuyền theo chờ đợi, giữa đường hoán đổi, khi tiểu muội vừa mở nắp quan tài ra liền cảm thấy lâng lâng choáng váng.

Nhạc Quần cười khẩy:

- Rõ là lão toét hoàn toàn, lúc hai người vào trong quan tài thì vẫn chưa hôn mê, đã phát sinh...

Không sai! Vào quan tài không bao lâu thì hai người đã hoán đổi rồi!

Nhạc Quần quả quyết:

- Nhạc mỗ dứt khoát không tin, sao lúc ấy tôi không trông thấy?

- Một người trong lúc xung đột thì tâm thần hẳn bị lu mờ, tất nhiên là chẳng dễ gì phát hiện!

Nhạc Quần tức giận:

- Lệnh tử vì lẽ gì lại làm như vậy chứ?

Thủy Linh Uyên khẽ thở dài:

- Nói suốt cả buổi trời, đây mới là một câu hỏi đích đáng nhưng chỉ e rằng chàng lại không tin hơn.

Nhạc Quần nôn nóng:

- Đùng có lời thôi, nói mau đi!

Thủy Linh Uyên ngập ngừng:

- Điều ấy... làm sao tiểu muội mở miệng được đây?

Nhạc Quần cười khẩy:

- Thì hãy tiếp tục mà bịa chuyện nữa đi!

Thủy Linh Uyên như hạ quyết tâm, nghiêm trang nói:

- Gia tử là thạch nữ!

- Sao!

Nhạc Quần bàng hoàng, vung tay tát vào mặt Thủy Linh Uyên, song nàng không hề tránh né, chỉ nhắm mắt lại, hai dòng lệ tuôn trào như suối.

Nhạc Quần rụt tay về, đứng thừ ra như phỗng đá.

Hồi lâu, Nhạc Quân mới khàn khàn hỏi:

- Đó là sự thật ư?

Thủy Linh Uyên xót xa:

- Tiểu muội đối gạt Quân ca để làm gì?

Nhạc Quân lẩm bẩm:

- Vì lẽ gì nàng lại đối gạt ta?

Thủy Linh Uyên nghiêm túc:

- Gia tử không hề đối gạt Quân ca. Quả tình gia tử rất yêu thương Quân ca, nhưng tự biết mình không thể kết hợp với Quân ca được, trước đây rất lâu đã bàn bạc với tiểu muội...

Nhạc Quân bậm môi lạnh lùng:

- Nhưng làm sao nàng biết Nhạc mỗ đồng ý hay không?

Thủy Linh Uyên ngậm ngùi:

- Vì để báo đáp mối chân tình của Quân ca, đó cũng là niềm đau khổ của gia tử!

Nhạc Quân gắt to:

- Nhưng Nhạc mỗ không chấp nhận.

Thủy Linh Uyên nghiêm giọng:

- Huyết nhục trong bụng tiểu muội quả thực là của chàng, cần hay không chỉ chờ chàng trả lời một tiếng, Thủy Linh Uyên này không phải là hạng thấp hèn chỉ biết cúi đầu!

Nhạc Quân kiên quyết:

- Không, nhất định là không, dứt khoát Nhạc mỗ không nhận thứ tạp chủng ấy!

Thủy Linh Uyên sầm mặt, gằn giọng:

- Nhạc Quân, trước đây Thủy Linh Uyên này ngỡ đâu ngươi là một đấng quân tử, thì ra cũng chỉ là phường bại hoại lang tâm. Tục ngữ có câu, quân tử tuyệt giao bất xuất ác ngôn, giờ đây bốn nhân mới hiểu rõ ngươi...

Nhạc Quân cười khẩy:

- Giờ hiểu ra vẫn chưa muộn mà!

Thủy Linh Uyên căm hờn:

- Nhạc Quần, kể từ nay Thủy Linh Uyên này không bao giờ tìm người nữa đâu!

Đoạn quay người phi thân ra khỏi rừng, Nhạc Quần chỉ bởi đại khờ mà đâm ra cảm tức, giờ Thủy Linh Uyên đã bỏ đi, cõi lòng trở lại bình tĩnh, lại cảm thấy có phần quá đáng đối với nàng.

- Thủy cô nương... Thủy cô nương...

Song Thủy Linh Uyên không hề quay lại, thoáng chốc đã mất dạng.

Nhạc Quần buông tiếng cười nhạt:

- Tự gây ra thì phải gánh chịu hậu quả, đáng kiếp!

Tuy vậy, chàng vẫn cảm thấy có lỗi với Thủy Linh Uyên, thậm chí:

- Thủy Linh Phụng quả thực là một thạch nữ ư? Thạch nữ thì có hề gì? Miễn là nàng yêu thương mình là được rồi!

Tất nhiên chàng không biết sự suy nghĩ của mình là hết sức thiếu thực tế, bởi một người con gái không có khả năng sinh con thường rất tự ti mặc cảm, dù biết rõ đối phương vẫn thật sự yêu thương mình thì cũng không bao giờ chịu chấp nhận.

Nhạc Quần nhún vai lẩm bẩm:

- Sự phụ nói rất đúng, không gần gũi với nữ nhân thì tuyệt đối chẳng bao giờ có sự phiền muộn cả!

- o O o -